

Sygn. akt II W 154/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2021 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Beata Malinowska

Protokolant: sekr. sąd. Natalia Tomaszewska

Przy udziale oskarżyciela K.: ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12.07.2019 r., 26.09.2019r., 17.12.2019r., 16.10.2020r., 11.12.2020r., 27.04.2021r. sprawy

G. S. – s. W. i K. z domu P., ur. (...) w G., zam. (...)-(...) G. (...), PESEL (...)

obwinionego to, że:

w dniu 25.11.2018 roku około godz. 17:45 w m. G. kierując pojazdem B. o numerze rej. (...) w trakcie manewru wymijania nie zachował należytej ostrożności w wyniku czego zderzył się z jadącym z kierunku przeciwnego pojazdem A. o numerze rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenia z art. 86 § 1 kw

o r z e k ł :

I. Obwinionego G. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to, na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych,

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, natomiast zwalania obwinionego od pozostałych wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 154/19

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2018r. około godz. 17.45 M. M. kierowała pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Jechała z miejscowości G. w kierunku G. . Pasażerem tego pojazdu był T. K.. Po przejechaniu ok. 200 m M. M. zauważyła ,że z kierunku przeciwnego jedzie samochód. Był to pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Kierował nim G. S. . W pojeździe tym pasażerem była O. O.. W miejscowości G. podczas wymijania tych pojazdów doszło do ich zderzenia. W pojazdach B. i A. otworzyły się przednie poduszki powietrzne. Kierujący pojazdami zatrzymali się . Na tym odcinku drogi obowiązywało ograniczenie prędkości jazdy do 50 km/h . Nawierzchnia jezdni była wyboista i dziurawa a sama jezdni była wąska. Na miejsce zostali wezwani funkcjonariusze Policji. Zanim przyjechała policja na miejsce zdarzenia przyjechali rodzice G. S. i O. O. oraz znajomi M. M. . Były pomiędzy nimi rozbieżne zdania odnośnie przyczyny zderzenia.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego G. S. k -77, 47-48, wyjaśnienia obwinionej M. M. k- 91v-92, 38-39, zeznania świadka O. O. k- 80v, 42-43 , zeznania świadka T. K. k- 172, 53).

Po przybyciu na miejsce kolizji funkcjonariusze Policji dokonali oględzin miejsca zdarzenia oraz uszkodzeń na pojazdach. Pojazdy były uszkodzone po lewej stronie, w przedniej części. W pojeździe A. w wyniku zderzenia pękła felga lewa przednia. Widać było na niej przecięcie najprawdopodobniej przez ostry element nadwozia. Funkcjonariusze K. wykluczali aby opona wystrzeliła przed zdarzeniem. Na jezdni funkcjonariusze K. ujawnili ślad żłobienia, który znajdował się na środku jezdni. Pobocze po lewej stronie jezdni, patrząc z tego samego kierunku, w miejscu zdarzenia zmieniało się z gruntowego na utwardzony kostką brukową chodnik, który otoczony był krawężnikiem wystającym na wysokość około 3-4 cm. Funkcjonariusze K. uznali, że przyczyną zdarzenia było nieprawidłowe wymijanie a winę ponoszą oboje kierujący.

(dowód: zeznania świadka I. C. k- 80v, 55-56, zeznania świadka Ł. K. k- 81, szkic k- 11, notatka urzędowa k- 6-8, protokół oględzin pojazdu z dokumentacją fotograficzną k- 12-22, zdjęcia k- 50-51 płyta CD zawierająca zdjęcia zdarzenia k- 57).

Kierująca samochodem marki A. M. M. poruszała się w kierunku drogi- ul. (...) w G. z kierunku miejscowości G. Pokonała zakręt w lewo i miała wykonać manewr wymijania z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki B.. W czasie wymijania doszło do kolizji. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległo m.in. przednie lewe koło, zderzak przedni lewa strona, błotnik przedni lewy, drzwi przednie lewe. Kierujący pojazdem marki B. G. S. poruszał się w kierunku miejscowości G. z kierunku drogi w G. ul. (...). Kierujący zbliżał się do zakrętu w prawo. Wykonywał manewr wymijania z pojazdem marki A.. W czasie manewru doszło do kolizji. W wyniku kolizji doszło do uszkodzenia m.in. szyby czołowej, felgi przedniego lewego koła. Uszkodzony został też błotnik przedni lewy. Do zdarzenia doszło w okolicy środka drogi. Samochód osobowy marki B. przekroczył oś jezdni o ok. 0,05 m (ok. 5 cm) przednią osią tzn. zewnętrzną stroną tarczy koła (felgi) przedniego lewego koła. Samochód osobowy marki A. poruszał się z prędkością nie ustaloną jednoznacznie -prędkość była większa od pojazdu B. i wynosiła ok. 40 km/h. Samochód marki B. poruszał się z prędkością nieustaloną jednoznacznie – prędkość wynosiła ok. 30 km/h. Ślady powstałe na boku lewym -przód samochodu marki A. odpowiadają wysokościami uszkodzeniom i zarysowaniami, śladom powstałym na błotniku przednim, przednim lewym kole w samochodzie marki B.. Kierunek zarysowań, otarć (przetarć)- od wąskiego do szerokiego na zewnątrz pojazdu- powstałych na samochodzie marki B. świadczy o ruchu przedmiotowego pojazdu względem przeszkody z którą miał kontakt w tym przypadku względem lewej strony boku, koła przedniego jezdni samochodu marki A. . Tym zarysowaniom odpowiadają rysy, przetarcia oraz powstałe uszkodzenie na kole przednim lewym i błotniku przednim lewym w samochodzie marki B. . Uszkodzenie nastąpiło w momencie kontaktu obu przedmiotowych pojazdów i dalsze powstałe rysy uszkodzenia (element felgi z samochodu A. w tarczy koła samochodu B.) świadczą dobitnie o kierunku ruchu samochodu marki B. . W momencie kontaktu pojazdy poruszały się do przodu, świadczą o tym rysy, przetarcia uszkodzenia oraz powstały charakter zarysowań z tendencją do ich zanikania. Samochód osobowy marki B. wjechał (najechał) na samochód marki A.. Po analizie szkicu miejsca kolizji drogowej można stwierdzić w sposób jednoznaczny, który z pojazdów przekroczył oś jezdni, ponieważ w dniu kolizji zabezpieczono ślady na jezdni i powyższe udokumentowano. Udokumentowano również miejsca, w których ujawniono ślady wyciekających płynów eksploatacyjnych z uszkodzonych pojazdów uczestniczących w kolizji. Samochód osobowy marki A. i B. mają bardzo podobną szerokość. Szerokość samochodu marki A. na wysokości lusterek (z lusterkami zewnętrznymi) wynosi około 2.012 mm a pojazdu B. około 1.965 mm. Analiza czasowo-ruchowa pojazdów oraz działające siły na pojazdy, uszkodzenia pojazdów, szkic miejsca kolizji drogowej wskazują w sposób jednoznaczny, że nieznacznie przekroczył oś jezdni samochód marki B. tzn. przekroczył nie wyznaczoną oś jezdni (brak znaków poziomych) o ok. 0,05m (5 cm) Samochód marki B. w chwili kolizji oddalił się przodem pojazdu o około 0,36m (36cm) od swojej prawej krawędzi jezdni. W chwili kolizji pojazd marki B. miał nieznacznie skrócone przednie koła w lewo. Pojazdy nie zmniejszyły prędkości, nie zjechały na prawo, nie zatrzymały się – a szerokość jezdni wynosi ok. 4,1 m czyli po ok. 2,05 m dla każdego kierunku jazdy. Miejsce w którym doszło do kolizji - był to wąski odcinek drogi. Bezpośrednią przyczyną kolizji było niezachowanie bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu przez kierującego pojazdem marki B. G. S. oraz przekroczenie przez niego osi jezdni w chwili kolizji o około 0,05m (5 cm) przednim kołem lewym (zewnętrzną krawędzią felgi) -wjechanie na pas ruchu przeznaczony dla jadących z przeciwną, którym poruszała się kierująca pojazdem marki A.. Kierująca pojazdem A. także nie zachowała

bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu , nie zjechała na prawo w chwili kolizji , nie zatrzymała się . W chwili kolizji osi jezdni nie przekroczyła .

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S. k- 96-129, ustna opinia biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S. k- 92, 148).

Obwiniony G. S. w toku czynności wyjaśniających i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił , że w momencie zdarzenia maksymalnie zjechał do prawej strony a kierująca pojazdem marki A. nie. W jego ocenie to kierująca pojazdem marki A. uderzyła w jego pojazd.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego G. S. k - 77, 47-48).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem były one sprzeczne z zeznaniami świadków I. C. i Ł. K. oraz nie znalazły one potwierdzenia w pisemnej i ustnych opiniach biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S.. Z zeznań świadków funkcjonariuszy Policji I. C. i Ł. K. wynikało jednoznacznie, iż po przeanalizowaniu śladów widocznych na jezdni oraz uszkodzeń pojazdów uznali ,że zarówno obwiniony jak i M. M. przyczynili się do zaistnienia kolizji. Także z opinii biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S. wynikało ,że bezpośrednią przyczyną kolizji było niezachowanie bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu przez kierującego pojazdem marki B. G. S. oraz przekroczenie przez niego osi jezdni w chwili kolizji o około 0,05m (5 cm) przednim kołem lewym (zewnątrzną krawędzią felgi) -wjechał na pas ruchu przeznaczony dla jadących z przeciwną, którym poruszała się kierująca pojazdem marki A.. Samochód marki B. w chwili kolizji oddalił się przodem pojazdu o około 0.36m (36cm) od swojej prawej krawędzi jezdni .W chwili kolizji pojazd marki B. miał nieznacznie skręcone przednie koła w lewo. Kierująca pojazdem A. także nie zachowała bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu , nie zjechała na prawo w chwili kolizji , nie zatrzymała się . W chwili kolizji osi jezdni nie przekroczyła .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków T. K. i O. O. albowiem były one spójne i konsekwentne. Świadczyli oni pasażerami pojazdów uczestniczących w kolizji i z uwagi na panujące warunki drogowe nie byli w stanie jednoznacznie stwierdzić kto był sprawcą tej kolizji . W swoich zeznaniach opierali się na subiektywnych odczuciach.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków I. C. i Ł. K. albowiem były one spójne i konsekwentne a także znalazły w pełni odzwierciedlenie w sporządzonej przez nich dokumentacji z miejsca zdarzenia.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej M. M. albowiem były one spójne i konsekwentne i co do zasady znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków I. C. i Ł. K. oraz w pisemnej i ustnych opiniach biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S..

Zdaniem Sądu pisemna opinia biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S. oraz uzupełniające ustne opinie złożone przez biegłego przed Sądem zasługują na przyznanie im w pełni waloru wiarygodności. Zostały one wykonane w sposób wnikliwy i szczegółowy w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i bezpośrednio oględziny miejsca kolizji. Biegły dokonał rekonstrukcji zdarzenia oraz jego przebiegu a także dokonał szczegółowej analizy usytuowania względem siebie pojazdów w chwili kolizji przy uwzględnieniu ich uszkodzeń . Biegły opisał oraz przedstawił kolejne etapy przeprowadzanej opinii w oparciu o posiadany materiał dowodowy. Jednocześnie, w ocenie Sądu, wynikające z opinii wnioski zostały wysnute w sposób nie budzący wątpliwości i na tyle jednoznaczny ,że stanowiły one podstawę do uznania materiału dowodowego za w pełni kompletny i zasługujący na wiarygodność. Ponadto , w ocenie Sądu , nie zachodziła w tej sprawie konieczność dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego albowiem opinia biegłego sądowego mgr. inż. W. S. jest jasna, pełna i nie zachodzą w niej sprzeczności a w sprawie tej nie ujawniły się żadne nowe okoliczności skutkujące potrzebą powołania kolejnego biegłego.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów , pism , protokołów i płyty CD zgromadzonym w toku postępowania uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego popełnienie przez obwinionego G. S. wykroczenia z art. 86 § 1 kw nie budzi wątpliwości. Kierując bowiem samochodem marki B. nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru wymijania w wyniku czego zderzył się z jadącym z kierunku przeciwnego pojazdem marki A. czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym . Obwiniony swoim zachowaniem naruszył zasadę bezpieczeństwa ruchu drogowego wynikającą z art. 23 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz.U. z 2020, poz. 110 ze zm.), która stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany przy wymijaniu zachować bezpieczny odstęp od wymijanego pojazdu lub uczestnika ruchu , a w razie potrzeby zjechać na prawo i zmniejszyć prędkość lub zatrzymać się. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie ,że obwiniony podczas wykonywania manewru wymijania nie zachował bezpiecznego odstępu od wymijanego pojazdu marki A. , nie zjechał na prawo, oddalił się w chwili kolizji przodem pojazdu o około 0.36m (36cm) od swojej prawej krawędzi, nie zatrzymał się a ponadto w chwili kolizji przekroczył oś jezdni o około 0,05m (5 cm) przednim kołem lewym (zewnątrzną krawędzią felgi).

Obwiniony swoim zachowaniem spowodował tym samym zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie musi być bezpośrednie ale musi być realne i konkretne . W każdym razie o realności i konkretności zagrożenia musi świadczyć jakieś zdarzenie , którym może być jak w tym przypadku zderzenie się pojazdu z innym pojazdem .

Zdaniem Sądu orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 zł jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa popełnionego czynu a także spełni swą funkcję w zakresie prewencji ogólnej jak i funkcję represyjno-wychowawczą.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. „o opłatach w sprawach karnych” (tekst jednolity: Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) i art. 119 § 1 kpow w zw. z art. 118 § 1 i § 2 kpow w zw. z § 1 pkt 1 i § 2 , § 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. „ w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia” (Dz.U. z 2017r. , poz. 2467) oraz art. 121 § 1 kpow w zw. z art. 624§ 1 kpk biorąc pod uwagę fakt , iż z uwagi na wysokość wynagrodzenia obwinionego uiszczenie przez niego w całości wydatków postępowania byłoby dla niego zbyt uciążliwe .